

MAGAZIN

cultural-istoric și de informație

REVISTĂ A ROMÂNILOR DE PRETUTINDENI

Director: Vasile TODI

Redactor-șef: Ștefan TARJOC

DIN NOU BUSH

Era normal ca într-un asemenea context, când fabricanții de armament primesc comenzi noi și vând cu prețuri bune muniția veche, (nu vreau să insinuez că muniția dispărută în Irak a fost vândută insurgenților), forțele din umbră ce-i susțin dintotdeauna pe Republicani, să fie mai generoși ca altădată și să-l mențină la putere pe Bush. Astfel, comenzile militare au produs o încălzire a economiei S.U.A., iar în cazul stabilizării situației din Irak (când se va relua producția de țiței în cote normale), treptat, câștigătorul din război își va recupera, ca și despăgubiri, cu vârf și îndesat, cheltuielile de campanie. Nu vreau să insist asupra moralității sau legalității acestei intervenții, dar dacă analizăm problema pe toate fețele vedem limpede de ce era necesară. În primul rând n-aveau desface armamentul și muniția de război. Apoi la orice deplasare într-o zonă beligerantă, cheltuielile cu întreținerea și

„deplasarea” o suportă în mare parte aliații. Dacă e vorba de o țară cu un asemenea potențial petrolier care e Irak-ul, salvabilitatea deplasării în zonă e sigură. Nu vorbim de celelalte cheltuieli de perfecționare a armelor strategice tip „Războiul Stelelor” care dau satisfacție elitei militare și firmelor de înaltă tehnologie. În acest domeniu unde bugetul apărării din SUA e enorm (sute de miliarde dolari), mai e un avantaj pentru deținătorii de secrete militare. Nimeni (din Administrația Bush) nu poate evalua costurile unor asemenea proiecte, iar faptul că dețin prioritate în lume, face pe contribuabilul american să nu cârtească la cheltuirea unor asemenea fonduri. Pe lângă faptul că și comenzile militare reduc șomajul, orice „deplasare” armată în lume dă posibilitate „șomerilor” să se înroleze pentru lefuri bune în zone noi. Așa se explică votul negrilor și a altor minorități alături de Bush.

În luna nașterii
Mântuitorului, revista
noastră urează tuturor
cititorilor, prietenilor și
dușmanilor noștri,
**SĂRBĂTORI
FERICITE!**

Dezvoltarea tehnologiei militare de vârf în SUA (care e și promotorul NATO), mai are un avantaj neprețuit. Țările din alianță, de voie sau de nevoie, vor vrea să-și modernizeze dotările pentru a se alinia și

Ștefan TARJOC
(continuare în pag. a 2-a)

Colțul credinței strămoșești

Să fiți bine mărturișiți

Dați seama că asta este taina care ne mântuiește. Căci ce veți dezlega voi, dezleg și Eu! Taina e făcută pe un temel în Sfânta Scriptură, gata! Și păcatele astea nu se mai pomenesc nici la Judecata de apoi, nici la vămi. Va să zică s-a terminat! Bine mărturișiți. Că dacă ești bine mărturisit, începi să te cercetezi: eu am înjurat, eu am gândit așa, eu am făcut aceea. Începi să te cerni și să te subțiezi și să te aduși și să te dezlegi. Așa. Chiar vă rog să notați păcatele când le-ați făcut ca să nu le uitați. Nu e ușor, că satana îți pierde creionul, n-ai hârtia la tine și uiți. Ce trebuie să vă mai spun? Să nu lăsați numai pe preot să vă întrebe. El vă întreabă după un anumit fel de a întreba. Dar tu știi subtilitatea păcatului, sau nu-știi-ce.

Deci să fiți bine mărturișiți. Pentru că dacă ești bine mărturisit nu mai poți păcătuși și nădăjduiești în mântuirea ta. Asta este una.

Arhimandrit Arsenie PAPACIOC
Mănăstirea Sf. Maria – Techirghiol

VINE VREMEA

Vine vremea când bucuriile altora sunt ale tale
Când nu mai ai răbdare pentru tine să fii
Când sângerezi pe-ntunerice și doare
Că-n suferințele altora nu te știi.

Ioan ALEXANDRU

Nu-i de folos nici o împotrăvire
Deși întotdeauna-i prea curând
Să te duci îți pare peste fire
Și să rămâi îți pare fără rând.

Când pâinea n-are gust neîmpărțită
Și vinul neînchinat este amar
Să ieși pe la răscruci de uliți
Să te străvezi pe-o lacrimă măcar.

Când socotești cea mai umilă casă
Într-un ungher de nimenea știut
Mai îndestulă și mai cuvioasă
Decât mândria celui mai avut.

Vine vremea pentru fiecare
Fie din dor fie din suferinți
Că trebuie să pleci și e mai bine
Ne spun mereu părinții din părinți.

Capitalul și statul român

Eu domnilor am fost în străinătate, am vorbit cu capitaliștii, am tratat chiar cu dânsii și mi-au zis că până nu vom avea instituții care să le dea garanții tranzacțiilor, ei nu vor veni să-și verse capitalurile aici. Asta declara I.C. Brătianu la 10 ianuarie 1861 în Adunarea Deputaților. După cinci secole sub traco-fanarioți era firesc ca moldo-valahii să sufere de lipsa instituțiilor unui stat european, care să faciliteze acumularea, importul de capital.

Cuza, Carol și Ferdinand făuresc statul. Acumularea de capital începe cu Frontul Renașterii naționale, Carol II și continuă cu dictatura de dezvoltare, Gheorghiu-Dej, Ceaușescu. Dar și Frontul Salvării Naționale și PSD -Iliescu, se confruntă cu neîncrederea în instituțiile Bucureștiului, care nu favorizează acumularea de capital și îi fac nesiguri pe investitorii occidentali.

Fără stat național și capital autohton, românii, cei mai săraci europeni, și-au pus speranța în U.E. Integrarea în NATO a înlăturat rapid deformațiile din armata comunistă, urmează ca și instituțiile civile să devină compatibile cu occidentul. Oricum statul nu mai are importanța din sec. XIX-XX, iar acumularea de capital azi în era globalizării, s-a schimbat principal față de trecut. Obșnuinți să ardă etape, românii sunt azi campioni ai aderării

la UE, dar încearcă încă excamontarea incompatibilității est-vest, dintre colectivism și capitalism, dintre Moscova și

Roma, dintre ortodoxie și creștinismul occidental, care trebuie în viitor depășită, într-un fel sau altul.

Prof. dr. Viorel ROMAN
consilier academic la Universitatea din Bremen

Proiectul Israel în România

Puși literalmente cu spatele la zid sub acuzația de genocid, acuzați astfel de crima cea mai odioasă cunoscută în

renunțăm la orice menajamente și să dezvoltăm tot ce avem de spus în apărarea noastră. Mai întâi adevărul că, dacă vorbim de genocid în România, mai degrabă evreei se fac vinovați de genocid, de intenția de genocid față de noi, românii. Când spunem asta avem în vedere mai întâi proiectul evreiesc de a constitui un stat evreiesc, Israelul, pe teritoriul României. Realizarea acestui proiect ar fi însemnat dispariția din istorie a statului și a poporului român. Acest proiect, deopotrivă criminal și demențial, proiect, *Fără de seamă în analele istoriei lumii*” (Vasile Alecsandri, la 7 octombrie 1879. discurs în Senatul României), a fost imaginat în deceniul al 3-lea din secolul al 19-lea și a demarat efectiv după Pacea de la Adrianopol (1829). producând de-a lungul anilor importante evenimente istorice, cu consecințe extrem de dureroase pentru poporul român. De atunci și până în preajma celui de al II-lea Război Mondial, de la câteva sute de persoane, numărul evreilor din România a crescut întruna, într-un ritm nefiresc de

istorie și considerați buni de plată unor daune astronomice pentru cei 400.000 de evrei uciși de regimul mareșalului Ion Antonescu. noi, românii, ne vedem azi nevoiți să

Ion COJA
(continuare în pag. a 2-a)

ANUL XI
Nr. 12 (130)

DECEMBRIE
UNDREA

ADRESA INTERNET
http://www.geocities.com/magazinmr
e-mail: magazinmr@yahoo.com

ISSN:
1453-2700

2004

UMOR EVREIESC

☉ Glumele evreiești încep cu erezii și aluzii de o agresiune timidă împotriva cererilor exagerate făcute în numele religiei, și se încheie cu abolirea iluziei religiei.

Theodor Reik (psihanalist)

☉ Mă simt mult mai jignit când un bavarez vociferă împotriva prusacilor, decât când urlă împotriva evreilor.

Walter Ratheanu (ministru de Externe al Germaniei)

☉ Diplomația este arta de a trata cu bandiții.

☉ Mai întâi de toate am învățat să-i cunosc pe evrei, ceea ce uneori a fost chiar o plăcere.

Theodor Herzl (autorul „Statutului Evreu”)

☉ Nu am fost dezident, eu am fost complotist.

Silviu Brucan (om politic)

☉ La origine, evreii se numeau „ivrim”, ceea ce înseamnă „călăuză”.

Marek Halter (scriitor)

☉ Odată l-am auzit, spăla lumea nevăzut, toată noaptea...

Paul Celan (scriitor)

☉ Odată pornit, evreul înaintează ca uns; se târâște chiar și acolo unde nu este nevoie, unde nu este dorit; se cățără chiar și pe zidurile drepte ca-n palmă. Evreul își câștigă existența din mers. Nevoia îl mână să alerge, să se agite, să acționeze, să muncească; dacă nevoia asta slăbește cât de puțin, evreul devine pasiv și inert.

Mendele Moher Sforim (scriitor)

☉ Ca să reușești la Washington trebuie să fii prietenos ca un copil, entuziast ca un adolescent, sigur pe tine ca un tânăr, diplomat ca un soț infidel, curios ca o pisică și bine dispus ca un idiot.

Emanuel Celler (congresman american)

☉ De la Exod încoace, Libertatea a vorbit totdeauna cu accent evreiesc.

☉ Pentru un evreu convertirea la creștinism este extrem de grea, căci nu-i lucru ușor să crezi în divinitatea unui alt evreu.

Heinrich Heine (poet)

Din nou Bush

(urmare din pag. 1)

compatibiliza cu aliații și atunci S.U.A. ca orice producător, ar putea încasa pe aceste dotări prețuri fabuloase, recuperând înzecit investițiile din cercetare. Totodată conflictele militare dau prilejul Pentagonului să-și verifice pe viu în luptă noile arme. Să experimenteze arme noi și astfel să justifice ca necesare aceste dotări și cheltuieli astronomice.

Peste toate însă, ca un corolar, trece pe primul loc doctrina militară. Ideea de jandarm universal, de o forță infailibilă fără contrapondere, mândria belicoasă de a conduce lumea în toate planurile: de la războaie la Olimpiade, de la tir la gimnastică, de la libertate la lipsă de libertate, de la bănci și bani la resurse și controlul acestora. Din păcate, cercurile conducătoare din umbră, nu prea-i interesează „viața” planetei, poluarea (nu semnează protocolul de la Kyoto – deși sunt cel mai mare poluator din lume) își poleiesc cu aur furat țările mici și sărace DEMOCRAȚIA, folosesc O.N.U.; F.M.I.; BANCA MONDIALĂ și alte foruri mondiale, după bunul plac, nu vor să recunoască Tribunalul Internațional de la Haga (ca și cum ar fi superoameni), prin controlul ce-l dețin asupra mass-mediei, deformează realitatea și-o prezintă doar în favoarea lor.

Proiectul Israel în România

(urmare din pag. 1)

accelerat, ajungând să pună în primejdie nu numai dezvoltarea normală, ci însăși existența statului român, a societății românești. După un cunoscut scriitor și publicist evreu, Mihail Sebastian, precum și din alte surse de informație, numărul evreilor din România atingea aproape două milioane la sfârșitul anilor '30. În Bulgaria vecină, la aceeași dată trăiau 9.000 de evrei. După alte surse, 40.000 de evrei. Dar nu mai mulți! Pe scurt, în anii '30 România era, pe planeta noastră, tara cu cei mai mulți evrei, ca proporție demografică.

Dintre acești evrei, cei mai mulți intraseră în România, de-a lungul anilor, pe căi ilegale, forțând autoritățile să-i accepte ori chiar să-i recunoască drept cetățeni români. La sfârșitul anilor 1930, sute de mii de evrei trăiau în România în mod ilegal, sustrăgându-se de la înregistrarea lor în actele oficiale. Presiuni internaționale din partea marilor puteri, exercitate constant asupra guvernărilor români, de cele mai multe ori pe căi oculte, ascunse opiniei publice, inclusiv prin șantaj, i-au obligat pe politicienii români să legitimizeze prezența în România a acestor veritabili invadatori, „lipitori ale satului” românesc, cum i-au numit oamenii de rând.

Nu a fost vorba de o banală emigrație în masă, cum au mai fost atâtea în istoria lumii, ci de o veritabilă invazie, agresivă și perfidă, lașă, lentă și tenace, care a atentat la ființa națională a românilor nu prin declanșarea unor operațiuni și confruntări militare, ci printr-o stratagemă complexă și de lungă durată, care urmărea să mascheze adevăratele intenții. Obiectivul principal al acestei diversiuni criminale îl constituia proprietatea funciară, acapararea acesteia prin orice mijloace. Așa cum semnala Vasile Alecsandri, evreii urmăresc „să devină proprietari ai pământului acestui popor, iar din vechii stăpâni ai României să facă niște sclavi”, urmăresc „a se substitui locuitorilor acestei țări pentru a face din întreaga țară o proprietate israelită”. Cel care a făcut aceste aprecieri în ședința amintită a Senatului României a fost poetul și diplomatul Vasile Alecsandri, spirit european, deschis la ideile politice moderne, francmason, deci bine informat, o persoană echilibrată, care a dus o viață exemplară din toate punctele de vedere.

Consemnăm că însăși zestrea genetică, biologică a românilor ne-a fost amenințată și afectată de practicile și acțiunile la care s-au dat în mod deliberat mulți, foarte mulți, mult prea mulți dintre evreii stabiliți în România. (Cf. Nicolae Paulescu, marele fiziolog, despre practicile criminale ale evreilor cărciumari.)

Mulți dintre acești evrei pământeni, cum au ținut ei să fie numiți, merită prețuirea poporului român pentru prestația lor ca persoane publice. Dar ceilalți evrei...

Ipotenze și ipotenuze

Masoneria și politica

De când există Masoneria, nu au existat evenimente politice în care să nu fi fost implicată. Începând cu Egiptul antic, unde întreaga pătură conducătoare, în frunte cu faraonul era formată din mari inițiați și continuând cu Grecia și Roma antică, masoneria a fost prezentă în conducerea statelor. Ulterior, chiar dacă monarhiile și Biserica Creștină s-au declarat împotriva organizațiilor secrete, masonii s-au infiltrat în preajma conducătorilor de state reușind să conducă din umbră mersul istoriei. Evenimente importante din lume cum ar fi: sesiunea Magnei Charta Libertatum, formarea Imperiului Britanic, formarea S.U.A ca și drumurile spre acest nou continent Revoluția Franceză din 1789 și 1871, revoluțiile de la 1848, Revoluția Bolșevică din Rusia, până și războaiele mondiale și consecințele lor, au fost supervizate de masonerie. Pentru a putea coordona și participa la întreaga viață a lumii, masoneria are și respectă anumite principii și Coduri de comportament, pe care le afișează cu ostentație.

Codul masonic

1. Adoră pe Marele Arhitect al Universului (Dumnezeu)
2. Iubește-ți aproapele, fă bine, fi caritabil
3. Nu face rău.
4. Lasă oamenii să vorbească
5. Nu face altuia ce ție nu-ți place
6. Ține-ți sufletul curat pentru a putea apărea cu demnitate în fața marelui Arhitect.
7. Iubește pe cei buni, plânge pe cei slabi, fugi de cei răi. Nu urî pe nimeni.
8. Vorbește cumpătat cu cei mari, înțelept cu cei egali, sincer cu amiciei, dulce cu cei mici, blând cu cei săraci.
9. Nu linguși pe fratele tău, căci îl trădezi.
10. Dacă fratele tău te lingușește, păzește-te să nu te corupă.
11. Dacă marele Arhitect ți-a dat un fiu, mulțumește-i, dar tremură pentru darul ce ți l-a încredințat.
12. Fă din acest copil imaginea demnității.

13. Fă-l ca până la 10 ani să se teamă, până la 20 să iubească și până la moarte să respecte.

14. Fă copilul drept și luminat decât frivol și elegant.

15. Fă-l mai bine om onest, decât șiret.

16. Mai bine oferă principii bune decât maniere elegante.

17. Citește și profită; vezi și imită; reflectează și luminează.

18. Fă totul spre folosul fraților tăi (masonii sunt frați), căci atunci lucrezi pentru tine însuși.

19. Ascultă totdeauna vocea conștiinței.

20. Fii părintele săracilor. Fiecare suspin, ce asprimea ta îl va provoca, va adăuga numărul blestemelor care vor cădea pe cugetul tău.

21. Respectă pe străinul călător, ajută-l. Persoana lui să fie sfântă pentru tine.

22. Evită gâlceava, prevină insulta.

23. Fii totdeauna rațional.

24. Respectă femeile, nu abuza de slăbiciunea lor.

25. Dacă roșești de profesia ta ești orgolios.

26. Gândește-te că nu poziția ta te onorează, doar chipul cum o exerciți.

27. Fi mulțumit în tot locul, de tot și de toate.

28. Bucură-te, văzând dreptatea. Măhnește-te când vezi nedreptatea. Suferă fără a te plânge.

29. Nu judeca cu ușurință faptele oamenilor.

30. Nu blama deloc.

31. Laudă încă mai puțin.

32. Marele Arhitect cunoaște și apreciază faptele voastre.

Acest cod e respectat de toți masonii, fie că fac parte din fracțiunea conservatoare sau fracțiunea revoluționară. În prezent, aripa revoluționară dorește instaurarea Noii Ordini Mondiale (adică un „imperiu” având drept unici conducători S.U.A. În același timp aripa conservator-liberală, luptă pentru desăvârșirea Uniunii Europene (al doilea pol al puterii mondiale) și a Statelor Unite din Sud-Estul Asiei în jurul Japoniei. Această luptă nu prea se observă din „tribune”, dar se simte.

Stefan TARJOC

(după literatura de specialitate)

ȚURA PRESEI ROMÂNEȘTI

Un titlu curios poate fi văzut în „Jurnalul Național”: „Poziția anormală a testiculului”. Precis că se referă la Ilie Sârbu! Extrem de supărătoare față de continuu a Monei Muscă! Dacă asta e cea mai valoroasă femeie din PNL, atunci ne-am lămurit. La muierea asta totul e comic: de la numele de Muscă (n-avem nimic împotriva lui, dar el devine ridicol în comparație cu pretențiile deplasate ale persoanei în cauză!) și până la copănelele goale cu care ieșea din baie și se poza pentru o revistă deochetă și care, în realitate, sunt niște bulumaci otova, cu gleznele groase cât genunchii, cam așa, ca picioarele Podului de la Cernavodă.

„România Mare” nr. 745

Publicarea de către Coaliția pentru un Parlament Curat a listelor de candidați dovediți sau suspecți de corupție, abuz de putere sau lipsă de moralitate a arătat un fapt clar: în ciuda promisiunilor făcute de partidele parlamentare, „grajdurile lui Augias” nu au fost curățate.

Toma Roman, „Formula AS” nr. 641

Cu carisma la pământ, încolțit între „nesimțiti” și „retardați”, ba urmărit, după cum i-a zis minerul de la Cultură, și de „Cretini” de „lumpeni”, de „ratați” și de „nеспălați”, Luceafărul politichiei românești se vede, iacătă, la sfârșitul celui de-al enșpelea mandat, rămas fără cheia de la intrarea-n istorie, pe care a purtat-o, cu atâta grijă, la gât, când ieșea la joacă de-a prim secretarul sau când se hărjonea ca disidentu’ cu limuzină la scară.

Ion Crișan, „Bănățeanul”, nr. 173/40

Teoretic, pluralismul înseamnă mai multe voci, mai multe opinii, mai multe opțiuni pentru populație. Cu o singură condiție: ca bătaia politică să nu se transforme în debandadă și circ. Este relativ ușor să strângi 200.000 de semnături pentru a candida ca Președinte. Cu atât mai mult cu cât semnăturile false nu se prea verifică.

Sorin Roșca Stănescu, „Ziua” nr. 3145

Specialiștii români de la Institutul de Fizică a Pământului susțin că au un sistem de predicție care poate anunța un cutremur în timp util. Primul om din România care află aceste date este Adrian Năstase. Urmează Centrala atomică de la Cernavodă și celelalte unități economice de mare risc.

„Libertatea” nr. 4484

Tristețea împăratului

Întrarea triumfală în Ierusalim nu era triumfală deloc, nu avea nici un pic de slavă deșartă. Nici cal alb, nici general, nici coloane de armată, împăratul cel mai sărac dintre oameni, Care n-are unde să-și plece capul, desculț, cu capul gol, doar două haine avea și în loc de șa, pe mânăzului unei asine de împrumut, alte haine de împrumut, ale săracilor săi ucenici. Dar dacă intrarea lui Iisus în Ierusalim nu era triumfală, în schimb era profetică - împlinea punct cu punct cele zise de prooroci: Împăratul tău, Ierusalime, are să vină la tine blând și smerit, călare pe mânăzul asinei (Zaharia 9, 9).

Dacă intrarea în Ierusalim nu a fost un triumf al slavei deșarte, este pentru că era un triumf al adevărului proorociilor care se împlineau acum. De aceea a admis Iisus aclamațiile multimei săracilor, ca unora ce, într-un entuziasm general, recunosc în Iisus pe Mesia.

Cu un an înainte Iisus a respins și a fugit din mijlocul gloatei, când aceștia voiau ca să-L pună împărat. Acum, osanalele multimilor nu aveau gândul de a-L pune împărat, ci exprima bucuria de a-l recunoaște Împăratul.

Erau valuri, valuri de osanale și încă Iisus nu intrase în Ierusalim. Când s-a apropiat convoiul de Ierusalim, „s-a cutremurat Ierusalimul” de osanale în cinstea Celui ce vine în numele Domnului, împăratul lui Israel.

Câțiva farisei, arși de osanalele multimii, îi atrag atenția lui Iisus: „învățătorule, stăpânește-Ți ucenicii”. Dar au primit un răspuns care le-a dat foc și mai rău i-a aprins: „Dacă vor tăcea aceștia, pietrele Ierusalimului vor striga” (Luca 19, 39-40).

Și fariseii au făcut multimele să tacă, ba, mai mult, peste trei zile le-au întors cu totul pe dos, încât le-au făcut să vociferare în curtea lui Pilat împotriva lui Iisus, cerându-l răstignirea la rând cu tâlharii.

Iată, fariseii I-au arătat lui Iisus model de stăpânire a multimilor, model de opinie publică, cu îngrozitoarea ei putere a lașității și-a vacarmului. Aceasta era adevărata față a fariseilor pe chipul multimilor.

Gloata se entuziasmează de minuni și adevăr, dar, neavând nici o consistență, se îndoiește după orice vânt, se îndoiește de orice. Gloata poate fi intimidată, cumpărată, mințită și trimisă în prăpastie. Iată modelul demonocrației.

Iisus știa toate cele ce aveau să urmeze. De aceea, apropiindu-Se de cetatea Ierusalimului, a plâns-o, că nu-și cunoaște ziua cercetării sale de Dumnezeu, spre pacea sa. Deci, i-a profetizat dărâmarea, cât nu va rămânea piatră pe piatră, urmând ca să grăiască pietrele.

Ca mărturie de slava ei trecută a mai rămas doar zidul plângerii, ce-și adună fiii din toată lumea până în ziua de astăzi.

Arsenie BOCA

Pafima Domnului

Eu vorbesc și la mulți și la puțini. Și dacă atunci când vorbesc, o sută se vor întoarce la pocăință, plată însușită voi avea! Dacă șaizeci sau treizeci se vor întoarce, cum spune Evanghelia, mare plată voi avea! Iar dacă, din cei puțini care sunt în biserică, numai unul se va întoarce la Dumnezeu, și aceasta este mare plată, că un singur suflet îi mai scump decât toată lumea, decât tot ce există sub cer.

Deci, tocmai aceasta m-a îndemnat la acești puțini, care au venit cu multă osteneală, având în vedere ploile și glodul, dealurile de urcat și muntele, au răzbătut cu toată tăria să ajungă până aici, mai mare plată au aceștia, decât atunci când vine cineva numai când e vreme bună.

Cu cât o faptă bună se face mai cu osteneală, cu atât mai mare plată are de la Dumnezeu. Fapta bună care se face cu mai puțină osteneală, mai puțină plată are, iar care o faci mai cu greutate, cu mai multă osteneală, mai mare plată are de la Preasfântul Dumnezeu.

Cu opt zile mai înainte de a se sui pe Muntele Tabor, când Petru l-a mărturisit pe Mântuitorul, zicând: Tu ești cu adevărat Hristosul, Fiul lui Dumnezeu Celui viu (Matei 16, 16), Mântuitorul l-a lăudat foarte pe Petru pentru această mărturisire, așa de adevărată și dogmatică, și i-a zis: Fericit ești, Simone, fiul lui Iona, că nu trup și sânge ți-au descoperit ție aceasta, și Eu

îți zic ție că tu ești Chefa, că așa îl chema, tu te vei chema Petru, adică piatra credinței și pe această piatră Biserica voi zidi și porțile iadului nu o vor birui (Matei 16, 17-18).

Aici ne arată că pe dreapta credință a lui Petru și a tuturor care vor crede ca el, se va întemeia Biserica lui Hristos, iar porțile iadului, cum arată Sfântul Atanasie, care sunt gurile sectarilor și a ereticilor care hulesc adevărul Bisericii, nu o vor birui.

Să nu vorbiți de rău Biserica, că este întemeiată pe piatra cea din capul unghiului, care este Iisus Hristos.

Dar tot atunci, cu opt zile înainte de Schimbarea la Față, Petru, fiind lăudat așa de tare pentru dreapta lui credință, primește și o ocară de la Hristos. Că Mântuitorul începe să predice despre patima Lui, de suferințele Lui, pe care avea să le sufere în Ierusalim, și zice: Iată, ne suim în Ierusalim și Fiul Omului se va da în mâinile oamenilor păcătoși: și-L vor batjocori pe El, și-L vor bate, și-L vor scuipa, și-L vor răni, și-L vor răstigni, și-L vor omori pe El, iar a treia zi va învia (Matei 16, 21; 20, 18).

Petru, care îl iubea foarte mult pe Mântuitorul, căuta să-l oprească, să nu meargă la răstignire:

Doamne, să nu-ți fie Ție una ca asta! (Matei 16, 22). „Cruță-Te pe Tine, Doamne! Nu Te sui în Ierusalim! Stai aici, nu cumva să mori!”

Atunci Mântuitorul se întoarce la Petru și-i spune cu mânie: Înapoia Mea, satano, că nu cugeti cele ce sunt ale lui Dumnezeu, ci cele ce sunt ale oamenilor! (Matei 16, 23).

Iar pe Petru îl numește satana, căci cuvântul satana înseamnă potrivnic, că i se împotriva lui Hristos să nu împlinescă planul mântuirii neamului omenesc, să nu meargă la moarte, în felul ăsta îl numește „satana”. Adică „tu Mă oprești să merg la moarte? Dacă nu mă duc Eu la moarte, nu se mântuiește tot neamul lui Adam care stă în iad de 5508 ani. Dacă nu voi merge pe Golgota întâi ca să sufăr până la moarte și moarte de cruce, tot neamul omenesc nu poate să fie mântuit; că pentru asta am venit în lume, să-Mi vărs sângele și să mor pentru neamul omenesc, din dragostea pe care o am către el.

Tu vrei să rămân pe Tabor? Dar la Golgota cine are să meargă?

Ilie CLEOPA

Cuvintele Mântuitorului: Fericii cei săraci cu duhul, căci acelora este împărăția cerurilor, au legătură cu smerenia

Fericii cei smeriți! Iar aceasta, pentru că, vă spun, identitatea e chiar cu Hristos. Căci El S-a smerit. Și se smerește continuu. Cine s-a smerit, este în identitate cu El. Ferice de el! E smerit; își vede de mersul vieții lui mai departe; este umilit de către toată lumea. Știți dumnevoastră că acestea sunt valorile cele mai mari, chiar și în mănăstire și în lume? Oamenii care duc o viață ascunsă, sufletească, duhovnicească, dar în rest, săracii, duc o viață de săracie.

Sfântul Dimitrie Basarabov, care este patronul Bucureștilor, a fost vâcar, în satul Basarabov din Bulgaria. Și mergea înfășurat cu cârpe la picioare, căci nu avea încălțăminte. Și râdeau copiii de el. Copii, neastâmpărați, mă rog. Și, într-o zi, el, păzind vitele, a călcat pe un cuib de pasăre și a omorât puii, fără să vrea. Și, sigur, i-a părut foarte rău și și-a pedepsit piciorul ăla, să nu-l mai învelescă nici cu cârpele alea.

Vezi, câtă tărie, câtă dorință de a fi omul lui Dumnezeu? Era sărac cu duhul, dar era bogat cu sufletul la Dumnezeu!

Chiar acum am avut Evanghelia cu săracul Lazăr și bogatul. Vă închipuiți ce „fericire” era! Și omul acesta, Lazăr, suferea pentru Dumnezeu, dar nu cărtea. N-a fost suficientă numai suferința. Nu cărtea! Pentru că lor, celor în suferință, Dumnezeu le dă harul să creadă, să fie ostași ai lui Hristos.

Ai puțința, acolo unde vrei, dar nu poți să ajuți, să te rogi. Ești în tramvai și vezi un bătrân cerșetor și n-ai ce să-i dai. Poți, totuși, să zici: „Doamne, miluiește-l și pe el!”

Asta-i situația. Este o foarte mare greșală să nu dai și pentru alții. Că nu se rupe din tine nimic. Această milostenie ar putea să umple cerurile de mântuiți. Să știi, milă e toată Scriptura. Milă e toată Scriptura! Ce greșală mare este, căci sunt atâția oameni care, oricum, întind mâna. Fraților, să nu lăsați mână întinsă nici când vă dă, nici când vă cere.

Uite, să vă spun un caz, fiind vorba de smerenie, chiar dacă iese din subiect, dar să nu-l scăpăm din mână. Un frate a venit la mănăstire, cum obișnuiește lumea să spună, mai simplu. Nu e nimeni simplu, dacă a venit la mănăstire. A avut un Duh, care a lucrat și care ajută atât de mult neamul omenesc. Și starețul i-a spus: „Ce cauți aici, la poartă?” „Am venit și eu aici, să mă fac călugăr”. „Aici sunt oameni smeriți. Tu nu vezi că ești mândru?” Iar el, săracul, nici nu știa ce-i aceea mândrie. Era foarte doritor. „Da, dar mă fac și eu călugăr”.

Arsenie PAPACIOC

Cele zece porunci

● «Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai alți dumnezei afară de Mine.

● Să nu-ți faci chip cioplit și să nu întrușipezi nimic din câte sunt în ceruri, pe pământ sau în apele mai de jos decât pământul. Să nu te închini lor și nici să le slujești...

● Să nu iei în deșert Numele Domnului, Dumnezeului tău. Căci Domnul nu va lăsa nepedepsit pe cel ce ia în deșert Numele Lui.

● Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești. Să lucrezi șase zile... iar ziua a șaptea este zi de odihnă, închinată Domnului, Dumnezeului tău...

● Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, pentru ca să ți se adauge zilele în țara pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeul tău.

● Să nu ucizi.

● Să nu fii desfrânat.

● Să nu furi.

● Să nu mărturisești strâmb împotriva aproa-pelui tău.

● Să nu poțestești casa aproa-pelui tău. Să nu poțestești soția” aproa-pelui tău, nici robul, nici roaba lui, nici boul, nici asinul lui și nimic din câte are aproapele tău».

Aceste zece porunci sunt pilonii pe care se sprijină armonia lumii.

Despre pace

Toți oamenii vor pacea dar nu știu cum să ajungă la ea. Mâniindu-se într-o zi avă Paisie cel Mare a cerut Domnului să-l izbăvească de iușime. Domnul i s-a arătat și i-a zis: „Paisie, dacă nu vrei să le mâniați nu dori nimic, nu judeca pe nimeni, nu urî pe nimeni și atunci nu te vei mai mania.

Astfel tot cel ce-și taie voia iui înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor, va avea totdeauna pace în sufletul său, dar cel ce vrea să-și impună voia sa nu va avea pace niciodată.

Sufletul care s-a predat pe sine voii lui Dumnezeu, îndura cu ușurință orice necaz și orice boală, pentru că, bolnav fiind, el se roagă și vede pe Dumnezeu: „Doamne Tu vezi boala mea Știi că sunt păcătos și slab. Ajută-mă să îndur totul și să-ți mulțumesc pentru bunătatea Ta”. Și Domnul alină boala și sufletul simte ajutorul dumnezeiesc - stă recunoscător și bucuros înaintea lui Dumnezeu.

Dacă te lovește o nenorocire, spune-ți: „Domnul vede inima mea și dacă îi este plăcută, totul va merge bine, atât pentru mine cât și pentru ceilalți”, și astfel sufletul tău va avea întotdeauna pace. Dar dacă omul începe să murmure și spune: !”Aceasta n-ar trebui să fie așa... nu e bine”, nu va avea niciodată pace în sufletul lui, chiar dacă postește și se roagă mult. Apostolii s-au predat cu totul voii lui Dumnezeu. Așa se păstrează pacea.

Tot așa și Sfinții au îndurat toate necazurile predându-se voii lui Dumnezeu.

Siluan ATHONITUL

Enigma Măștii de Fier

Enigma Măștii de Fier a făcut să curgă multă cerneală și a suscitată controverse pasionante. Autori de renume, ca: Franz-Funck-Brentano, membru al Institutului Franței, istoric al Bastiliei, al Vechiului Regim, Henri Robert, maestru și decan al Baroului francez, scriitor și cercetător al marilor procese ale istoriei, membru al Academiei franceze și, în fine,

Marcel Pagnol, membru al Academiei franceze și renumit istoric și scriitor, s-au aplecat asupra subiectului, oferind diverse versiuni seducătoare și, în același timp, pline de insolit. Vom încerca, în cele ce urmează, să ne oprim asupra celor mai veridice, din punct de vedere istoric.

O cercetare bibliografică ne conduce la cifra de peste o mie de articole, apărute în diverse limbi, ce tratează acest subiect. Dar după o selecție riguroasă, rămân în picioare șase lucrări, care au abordat, cu seriozitate, misterul Măștii de Fier, care în realitate nu era decât o mască de catifea neagră ce acoperea partea de sus a feței, așa cum se purta la Veneția, în timpul Carnavalului. Una din concluziile celor șase studii, cea a lui Marcel Pagnol, după îndelungi cercetări, conchide că adevăratul prizonier din Pigunerol și celelalte locuri, care a suportat ani de captivitate, sub numele de Eustache Danger, este frate gemăn al lui Ludovic al XIV-lea.

Legenda împotriva dinastiei

„Sunteți fiul regelui Ludovic al XIII-lea! Sunteți fratele regelui Ludovic al XIV-lea! Sunteți moștenitorul natural și legitim al tronului Franței...! Aveți tot dreptul de a domni, aveți sânge divin pentru că nu s-a îndrăznit să vi se verse sângele vostru, ca acel al servitorilor voștri... Dumnezeu v-a dat înfățișarea, statura, vârsta și vocea fratelui vostru și ca urmare a tuturor acestor cauze vă veți reîntoarce triumfal!”

Măine, umbră vie a lui Ludovic al XIV-lea, vă veți așeza pe tronul de unde voința lui Dumnezeu v-a alungat fără reîntoarcere!”

Acestea au fost cuvintele solemne și grandilovente, pe care Monseniorul d'Herblay, episcop de Vannes, general al ordinului iezuiților, i le-a adresat lui Philippe de France „Masca de Fier”, deținut până atunci la Bastilia, sub numele fals de Matthioli și pe care, grație unui subterfugiu, l-a eliberat din închisoare.

Stimați cititori, poate vă mai amintiți de urmarea acestei pasionante povestiri: Ludovic al XIV-lea, venit într-o scurtă vizită la suprintendentul Fouquet, la castelul acestuia din Vaux, a petrecut noaptea într-un apartament somptuos, conceput anume pentru augustul oaspete. Pe timpul nopții, este ridicat din patul său cu ajutorul unui mecanism secret, care l-a coborât într-o subterană și, în locul său, în patul regal a fost pus fratele său gemăn, Philippe de France. Împăratul substituit va fi dus cu forța într-o trăsură, sub paza lui Aramis și Porthos și încarcerat, la rândul său, ca nebun, la Bastilia, sub numele de Machioli.

Asemănarea dintre cei doi este așa de frapantă, încât nimeni nu a observat substituția și nimeni nu s-ar fi îndoit vreodată, dacă monseniorul d'Herblay nu ar fi crezut de cuvânt să divulge înfiorătorul secret lui Fouquet. Onestitatea acestuia l-a făcut să se revolte la ideea crimei săvârșite fără știrea sa sub acoperișul său, călcând legile sacre ale ospitalității. Zadarnic monseniorul Herblay s-a forțat să-i convingă de justetea actului comis:

—Este oaspetele meu, repeta întruna Fouquet, este regele meu!
—Am eu oare aerul unui om fără judecată? întrebă Aramis.
—Aveți aspectul unui om cinstit! răspunse Fouquet.

Și fără să mai piardă timp, Fouquet alergă la Bastilia pentru a-l salva pe Ludovic al XIV-lea, așa-zisul demont, căruia nimeni nu-i asculta vociferările furioase, și care, pe jumătate nebun de acuma de turbare neputincioasă, își sângea mâinile zgâriind poarta masivă de la celula sa. Soarta fusese hotărâtă! Philippe nu va domni! Tristul său destin se va împlini. Arestat imediat din ordinul regelui Ludovic al XIV-lea de fidelul d'Artagnan, efemerul rege Philippe va apuca drumul fortăreței. Fața îi va fi ascunsă pentru totdeauna sub o mască de fier, devenind obscurul Machioli, rămânând până în ultima zi de viață ascuns de orice privire, în spatele zidurilor groase și a șanțurilor adânci ale Bastiliei...

Ați recunoscut, fără îndoială, că nu este vorba decât de cel mai mișcător episod din *Vicentele de Bragelone*, această amuzantă ficțiune istorică a marelui povestitor ce a fost Alexandre Dumas.

Însă, alături de legendă, există istoria, pe care cei mai mulți o ignoră, pentru că ea e presărută mai puțin de mister și fapte incredibile ce plac spiritului, seduc sufletul și captează atenția. Istoria nu este adesea decât fructul uscat al unor minuțioase și răbdătoare cercetări într-un cotlon de arhive vechi și prăfuite! Ea nu se rezumă decât la a regăsi adevărul, fără a te preocupa de pitoresc și a te îngriji să plăci.

Silvia POPOVICI

Giulgiul din Torino a aparținut lui Hristos?

Catedrala San Giovanni din Torino adăpostește - și expune în public, la intervale periodice mari (*durează o oră și jumătate și are circa 70.000 de vizitatori, zilnic*) - un obiect, pe cât de extraordinar, pe atât de misterios. Este vorba de o bucată de țesătură din in, lungă de 4,35 m și lată de 1,10 m. Piesa în cauză prezintă, printre alte trăsături particulare, una cu totul deosebită. Pe ea se poate distinge imaginea - din față și din spate - a unui bărbat în mărime naturală, cu urme vizibile de răni. Răni caracteristice, datorate biciuirii.

La Torino, o mulțime de persoane se înghesuie pentru a zări preț de câteva clipe sfântul giulgiu, presupus că a aparținut lui Iisus Hristos.

Ultima expunere publică a fost în 1933. Pentru ca țesătura să nu se altereze, este conservată într-o cutie izotermică plină cu azot. Expunerea - din 1978 - a fost cu totul excepțională.

Deasupra unui altar al catedralei, un cearceaf de 4,35 m pe 1,10 m este dispus orizontal și puternic iluminat. La prima vedere, ești decepționat. Se observă mai ales două linii orizontale, punctate de petice. Sunt consecințele unui incendiu din anul 1532, în decursul căruia pe giulgiul împachetat într-o raclă, se scurseseră picături de argint topit. Apoi, se disting două imagini cvasisimetrice, în brun-închis foarte șters: amprenta frontală și cea dorsală a unui bărbat întins, măsurând 1,80 m.

Cu adevărat extraordinar este faptul că trupul, a cărui imagine a conservat-o până, prezintă la încheieturi semnele de cuie specifice crucificațiilor și că, în partea stângă, în dreptul coastelor, o dâră de sânge s-a prelinș pe țesătură, întinzându-se sub corpul pe care acesta l-a învelit. Vechimea pânzei, de care este legată o întregă legendă, dar și drumul sinuos parcurs până la catedrala unde se află în păstrare în prezent, este foarte mare, chiar în condițiile în care experții se contrazic, oarecum.

Ceea ce se știe este că el a fost adus din Palestina de un cavaler cruciat, fiind prezentat ca giulgiul autentic, în care apostolii l-ar fi învelit pe Hristos, după ce l-au coborât de pe Cruce. Detaliile rănilor corespund atât scrierilor Sfințelor Evanghelii (cum ar fi, de exemplu, urmele vizibile ale coroanei de spini pe frunte, rana din coastă, provocată de sulita „pilum-ul” unui legionar roman după răstignire), cât și

a celor cunoscute de știință, în legătură cu supliciuul crucificării. Este suficient să amintim că, spre deosebire de reprezentările ulterioare, în care Iisus apare cu piroane bătute în palme, imaginea conservată de giulgiu ne arată că fixarea pe cruce s-a făcut cu piroane bătute la încheieturi, singurul loc de unde ele ar fi putut susține greutatea corpului, fără a sfâșia complet palmele. Acesta este un adevăr pe care îl confirmă medicina, respectiv studiul anatomiei. Artiștii care au ales ca subiect răstignirea n-au asistat niciodată la un astfel de supliciu, folosit de romani și abandonat de foarte multă vreme. Ei i-au pus lui Iisus cuiele în podul palmei, creând, în felul acesta, o imagine mai spectaculoasă, dar cu totul nerealistă. Giulgiul de la Torino nu se alătură erorii generale de imaginație, fiind cu atât mai credibil, cu cât își găsește o explicație perfect logică și corespunzătoare, din punct de vedere științific.

Sfântul Giulgiu din Torino, această pânză care poartă amprenta unui corp martirizat, cu toate detaliile răstignirii lui Hristos, ridică în fața istoriei o pasionantă problemă. Acest giulgiu nu e o scriere, ci e un obiect fizic, arheologic, și cu toate acestea „vorbește” ca un martor obiectiv, fără intermedierea subiectivă a unui scriitor, a cărei imaginație fecundă ar putea duce la erori. Acest giulgiu, care vreme îndelungată nu a constituit decât o enigmatică relievă, a „răspuns”, paradoxal, atunci când tehnicile moderne l-au testat. Relieva a devenit obiectul unei cercetări științifice de vârf, fiind puse în joc toate resursele tehnice de care dispune NASA și alte instituții similare de pe glob.

Această cercetare a fost efectuată de oameni de știință aparținând mai multor confesiuni. Dezvoltarea științelor, fatală pentru unele așa-zise relicve, a conferit giulgiului rangul de martor incontestabil al unui eveniment major al istoriei omenirii: moartea și învierea lui Iisus Hristos. Este un lucru de acuma perfect demonstrat și dovedit. Științele exacte, istoria și credința sunt puse în joc laolaltă. Abatele Rene Laurentin, care și-a dedicat mulți ani dezlegării acestei enigme, ne oferă rezultatul cercetărilor sale cele mai recente.

Dr. Dumitru GAROFIL

„Blestemul faraonilor” e o realitate

Prima victimă:
„Am auzit chemarea, sunt gata...!”

În noaptea de 4 spre 5 aprilie 1923, într-o cameră mohorâtă a hotelului „Continental” din Cairo, un bărbat în vârstă de 57 ani își trăia ultimele clipe. Pe la orele două din noapte - avea să povestească mai târziu infirmiera care-l veghea - muribundul

Lordul Carnarvon

încercă să se ridice, strigând: „S-a terminat, am auzit chemarea, sunt gata!” Aproape în aceeași clipă, lumina se stinse în cameră. Aprinse o lumânare și se reîntoarce, tremurând de groază, la căpătâiul pacientului pentru a-l îngriji: era prea târziu, omul murise. Era lordul Carnarvon!

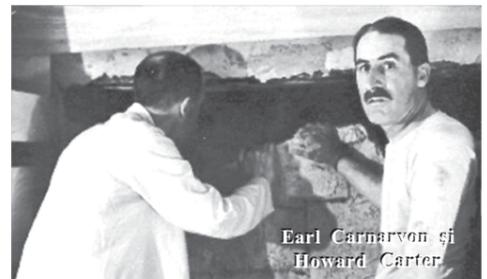
Primele simptome ale bolii s-au declanșat pe la începutul lunii martie, în timp ce supraveghea lucrările pe șantier. De câteva zile, el se plânse coechipierilor săi că-l supăra locul unde probabil l-a înțepat un țânțar. Mâncărimea, neînsemnată la început, creștea în intensitate tot mai mult. „Noaptea - îi mărturisește el lui Carter - mă împunge așa de tare, că nu mai pot să dorm”.

Rana se infectează, gâtul i se umflă. Pe la jumătatea lui martie, lordul Carnarvon se hotărăște să meargă la Cairo pentru a se arăta unui medic. Boala, în aparență nu era prea gravă și medicii reușesc cu oarecare eforturi să oprească avansarea infecției. Despre această ultimă perioadă din viața lordului, avea să scrie Carter în memoriile sale, lăsând să se strecoare, poate pentru prima oară o undă de îndoială: „De-a lungul acestor trei luni săptămâni, lordul Carnarvon și-a păstrat tradiționalul sânge rece britanic. Scrisorile pe care mi le scria arătau să este perfect lucid. Nu-și făcea nici o iluzie”. Dar la ce se referea Carnarvon în scrisorile sale? Răspunsul avea să reiasă din mărturisirea unui alt prieten care îl vizita în acea perioadă: „Am auzit chemarea, sunt gata!”

Boala marchează o evoluție rapidă și, la sfârșitul lunii, se declară o congestie pulmonară. Bolnavul intră în agonie și, în noaptea de 4 spre 5 aprilie, la nici o lună de la declararea misterioasei maladii, moare.

Chiar la ceasul în care lordul murea la Cairo, la mii de kilometri distanță în Anglia, în casa familiei Carnarvon, cățelușa lordului începe să schieune, se ridică pe picioarele din spate și căzu moartă.

În revista *Historama*, Guy Claire notează lapidar ultimul episod: „Conform dorinței exprimate de el, lordul Carnarvon a fost înmormântat la Bacon Hill, pe domeniul familial de la Highclere, în mijlocul unei peluze mărginite de cedri uriași de Liban, adevărate candelabre naturale. Lady Carnarvon nu păstrează nici o amintire din Egipt. Colecțiile, fotografiile lordului Carnarvon sunt repede împrăștiate de hazardul licitațiilor, în Statele Unite”.

Earl Carnarvon și Howard Carter

Castelul Carnarvon

Constantin IONCELESCU

Anechdoze rimate

Profil

– E pur și simplu, dragă, de mirare de soțul tău atâta să te plângi doar are două mâini ca fiecare!

– Adevărat, dar ambele sunt stângi.

Emancipare

– Învață să gătești, să coși, să speli, când te măriți să nu fi o năpastă...

– Aiurea mamă, astea sunt scorneli, dar dacă tot o fac îmi iau nevastă!

Abstinență

M-am dus la medic foarte alarmat simțeam icnind în inimă o țepă, privindu-mă mi-a spus îngândurat de parcă picura subit venin:

– E și normal, bei mult prea multă apă! De-atunci beau zilnic doar un kil de vin.

Stupefacție

Bijuterii, brățări, cadouri rare, Sau bani lichizi cu ghiotura aș spune, Încât e pur și simplu de mirare cât poate înghiți o pasiune! Ramira

Napoleon al III-lea și imoralitatea

Cucerind scena politică a Franței ca un adevărat aventurier, Napoleon al III-lea s-a dovedit a fi cât se poate de demn de numele «noul Cezar». Ierarhia valorică a noului Cezar era însă diferită de cea a gloriosului său predecesor, în perioada sa de domnie fiind preamărită dragostea liberă și toate concepțiile decadente, fapt oglindit în arta plastică și în arta dramatică a vremii. Revoluția din iulie a detronat dinastia Bourbonilor, în locul lor venind la putere Ludovic Filip, fiul prințului Philippe «Egalite». Regele cetățean, denumire utilizată cu precădere de Ludovic Filip, a consfințit preluarea puterii de către burghezia franceză, impunând totodată toate calitățile și tarele care-i erau specifice acesteia.

Un deceniu și jumătate de pace au fost suficiente pentru a da uitării ororile războaielor napoleoniene și, în ciuda faptului că în timpul Bourbonilor balanța economiei naționale era negativă, burghezia franceză a reușit să-și impună spiritul mercantil, ascultând devisa ministrului Guizot: „*Enrichissez-vous!*” („*Îmbogățiți-vă!*”). Guizot, împreună cu ministrul Thiers, erau sprijinitorii principali ai orleanismului, iar regele care ducea la curte o viață mult mai cumpătată comparativ cu predecesorii săi, se străduia să facă cât mai multe economii.

Totuși, prostituția, flagelul societății franceze, continua să prolifereze, în timp ce

recolta slabă, condițiile grele de lucru și șomajul au favorizat și ele perpetuarea acestei stări de lucruri. Situația se înrăutățea treptat, iar revoluția care a măturat Europa în 1848 nu i-a ocolit nici pe cei din dinastia Orleans. Regele cetățean a fost alungat de pe tron și a fost proclamată Republica. Totuși, republica: instaurată de revoluția din februarie n-a putut să-și atingă obiectivele sociale, din cauza opoziției manifestate de burghezie. Avea să urmeze dictatura militară a lui Cavaignac, înainte de revenirea la imperiul proclamat al lui Napoleon al III-lea.

În scurtă vreme, Napoleon al III-lea, care pășise pe scena politică în chip de aventurier, a acaparat puterea. La început, s-a autointitulat în funcția de președinte, dar acest statut modest nu i-a satisfăcut orgoliul, pentru că Napoleon își dorea mult mai mult. S-a proclamat, așadar, împărat și, timp de aproape două decenii, a trăit pe spinarea poporului francez. Domnia noului împărat a constituit o epocă în care au prosperat imoralitatea, goana după câștiguri ușoare și necinstea. Această epocă a depășit în depravare până și decăderea spirituală din timpul lui Ludovic al XV-lea și al regenței, contaminând în profunzime aproape întreaga societate franceză.

Nici înainte și nici după Napoleon al III-lea, Franța n-a cunoscut un asemenea grad de corupție, risipă, patimă și imoralitate. În cele două decenii de domnie ale lui Napoleon al III-lea, întreaga Franță, dar mai cu seamă Parisul, putea fi comparat cu o uriașă casă de toleranță, unde păcatul, nerușinarea și amorul liber nu cunoșteau opreliști.

Napoleon al III-lea

...Și din scris...
ca istorie!

Citește o carte polițistă și totuși înțelege ce citește (V. Woolf)

Un drum, dacă te oprești la mijlocul lui sau mai înainte de țintă, înseamnă că nu l-ai dus la capăt (A. Gide)

De foarte multe ori am spus povești scornite de mine, dar foarte rar am mințit. (J.J. Rousseau)

Virtuțile, precum recunoașterea sunt toate egale: prin urmare ele nu sunt viețuitoare (L.A. Seneca)

Să învie pot numai morții. Cu cei vii, acest lucru este greu. (S.J. Lec)

Dacă Adam ar fi lăsat să-i cadă mărul pe care i-l întindea Eva, el ar fi scăpat, poate și noi odată cu el, de păcatul originar, dar aceasta nu l-ar fi dus la descoperirea gravitației (J. Piaget).

Sunt prezentat domnului abate Mazzofante, care vorbește douăzeci și două de limbi cum o vorbește fiecare din noi pe a sa; dar deși atât de savant, nu e deloc prost (Stendhal).

Cu un om care e același poți să discuți; dar cum poți să discuți cu un om care e altul? (J.K. Jerome)

Zâmbetul, factor terapeutic

Stările afective se însoțesc în afara modificărilor biochimice, circulatorii, etc., și de modificări în mimica individului, în gestică sa, în atitudinea corpului. Se știe că cel care a început studiul expresiei emoțiilor a fost Charles Darwin, și după el și alți autori au studiat gestică, mimica și în general expresiile emoțiilor. Expresia este o manifestare a unor stări psihice și în cuprinsul ei intră desigur, și expresia artistică (literară, grafică, muzicală), pentru că și ea traduce stări psihice bine conturate ale unui individ. Cele mai frecvente tulburări de expresie ale feței pot exprima stări afective involuntare care să constituie «expresia emoțională spontană», cum o numește G. Dumas. Se descrie semnul Schule sau omega melancolic, când pliurile orizontale

apărute pe frunte se mențin constant și se întretaie cu pliuri verticale între cele două sprâncene. Constatarea acestui semn foarte pronunțat în melancolie poate indica o stare depresivă.

Comisurile labiale coborâte ca în masca tragică din teatrul grec, pot indica starea de tristețe.

Strângerea buzelor exprimă reținerea, așteptarea plină de îngrijorare, de teamă. Dischineziile labiale și peribucale, mișcarea buzelor etc. au la anxioși aceeași semnificație ca și mișcările de frământare a degetelor mâinii și exprimă anxietatea unui subiect. Imobilitatea mișcărilor feței este un semn de tristețe, de indiferență afectivă. Limbajul mimic facial este un limbaj de semne proprii omului, care este capabil să transmită mesaje afective, inteligibile tuturor..

Dr. Carmen POPESCU

Tăstament

(după N.D. Pârvu)

- fragment -

Am murit și pașe bună,
cum mor paorii, supt dună.
Și p-o loitră după aia
m-o chicit veșinu Paia.
M-o fost pus pră ochi un ban,
doauă pacle dă duhan,
țoalili dă sărbătoare,
ștrimfi dă lână în pișoare,
cămășuica-n doauă ită,
în ferești o luminiță,
o uiagă cu zăicin
mestecat cu neșce vin,
bosîiocu dă pră grindă,
și peșchiri, păstă oglină –
toace așcea pîntru drum.
Ba m-or fi făcut și fum
dîn trii boambe dă tămâie
pră jărăcec, în cipsiie.

Marius MUNTEANU

Din an în an

(Colind de Ciprian Porumbescu)

Din an în an sosesc la noi,
La geam cu Moș Ajun,
E ger cumplit și drumu-i greu
Dar e obicei străbun.

E veselie și e cânt
În casa ta acum,
Dar nu uita când ești voios
Române să fii bun!

Să fie pruncii sănătoși
Să crească năzdrăvani,
Voi oameni buni și trecători
Mulți ani, mulți ani, mulți ani!

E sărbătoare și e joc
În casa ta acum
Mai sunt bordeie fără foc
Dar vine-un an mai bun.

Veniți, veniți de sărbători,
Veniți, veniți cântând,
Să fie rodnic Anul Nou
Și pace pe pământ.

Dar Hercule-i zdrobise...

Pe muntele Athenei
Doar zeii se-nălțară,
Când fiul Alemenei
Și Hera se-nfruntară...

În ura-i ne-mpăcată
Pe „scumpul” copilaș
E mama împăcată
Cu șerpui ucigași...

Dar Hercule-i zdrobise,
Jucându-se cu ei,
Așa cum „dezrobise”
Olimpul plin cu zei...

Muncind la Euristeus,
Învins pe Anteus!

Pentru turiștii și locuitorii
Băilor Herculane!
Aurel JIGMAN, Cristian JICMAN

O poveste shakespeariană cu un armân și o evreică

De la Vlaholivadia la Halle

“Vedea, așa i-au zis comuniștii, din 8 ianuarie 1965, comunei dintre Giurgiu și Zimnicea, ca să nu mai pronunțe, cică, numele de moșier, dușman al poporului etc., etc... Moșia din fostul județ Vlașca, actualmente Giurgiu, ar fi aparținut unui turc Paraipan, zice legenda, în fapt este vorba despre un cognomen, pe care-l moștenește încă un cătun. Turcul, de fapt un turcomerit, deci raia, din Imperiul osmanlăi, ar fi putut fi grec, ori mai degrabă aromân, fiindcă macedo-românii sunt un “ferment” civilizator.

Satul este însă atestat spre sfârșitul secolului al XVI-lea când stăpân îi era Stelea Spătarul. A devenit avere domnească a lui Mihnea Vodă Turcitul, cumpărat de la ruda sa, marele vornic Mitea de la Hotărâam, cel ce avea să cadă sub paloșul lui Mihai Viteazul. Voievodul a închinat moșia mănăstirii “Radu Vodă”. Călugării, puși pe chiverniseală, mai ales că erau străini de țară, n-au îngrijii-o, astfel că a fost vândută de creditorii mănăstirii unui român din Macedonia, Basia Chiriac, tatăl doctorului Arsachi. De la doctorul Apostol Arsachi din București, vine numele vechi al comunei. I-au plăcut locurile și oamenii de lângă gârla Sovârliului, de vreme ce a ridicat, pe spezele lui, o biserică de piatră, în inima satului. Ulița bisericii desparte Paraipanii de Mălureni, cei din urmă veniți de la Malu, o comună megieșă, după anul 1852.

Biserica pe care o privesc acum, cea ridicată de primul ministru Arsachi, în vremea lui Cuza, are o frumusețe aparte. În formă de corabie, cu absidele laterale puțin pronunțate, are un plan dreptunghiular, cu altarul semicircular. Nava boltită în leagăn e împărțită în arce dublouri. O singură turlă peste pronaos, înălțată mai târziu, ca și pridvorul mic, închis. E ca o fată frumoasă, ieșită la horă cu hainele bunicii. Spațioasă în interior. Cu resturi de pictură aparținând unui anume Gheorghe Zugravu la 1845 și lui Tăttărescu, de fapt reparațiile și restaurările ulterioare i-au slujit “fața”, calamitățile teribile, în speță cutremurele din secolul trecut, i-au șubrezit zidurile, încorsetate, din acest motiv, în drugi de fier și tiranți.

Biserica are o istorie demnă de pana lui Shakespeare. Pentru a dezvolta povestea ei, pe alocuri voalată, bănuită, să

aflăm temeiul înălțării, să derulăm filmul vieții doctorului Apostol Arsachi (scris și Arsaki sau Arsaky, în lumea elenă). Era aromân, s-ar fi născut, la 1789, în Vlaholivadia (Macedonia), după Georgeta Pepelea Filitti, Arsachi ar fi fost epirot, din Hotanova, unde a văzut lumina zilei de Bobotează anului 1789. Pe drumul de parvenire și înavuțire, în sensul bun, etimologic, al cuvântului, bătut de zeci de generații de aromâni, celebrii negustori spre

Europa, a urmat studii pregătitoare în București. Precum majoritatea medicilor aro-mâni de la începutul secolului XIX, care constituiau majoritatea medicilor din Țara Românească, Moldova și Sudul Transilvaniei, a ajuns la Viena, dar pentru studii ... lingvistice, îndrumat de marele filolog Neofit Duca, vlah din Zagor-Epir, în acea vreme preot la biserica Sf. Gheorghe a comunității grecești din capitala Imperiului habsburgic. A urmat însă și medicina la Halle, alături de mulți alți studenți aromâni. Teza de doctorat, susținută în 1813, se referea la creierul și măduva spinării la pești “De piscium cerebro et medulla spinali”. Revenit în Muntenia, s-a căsătorit cu Anastasia Darvari, al cărei tată, aromân, era, de asemenea, medic celebru, cu o carieră strălucită. Ginerile, deși se dedicase medicinii, a avut parte de o lungă carieră dregătoricească. La început, în calitate de medic personal și secretar al ultimului domn fanariot Ioan Gheorghe Caragea. Va conlucra și cu primul domn pământean Grigorie IV Ghica, ca postelnic al “treburilor din afară”, un fel de ministru de externe.

Drumul untului

Cu o capacitate de muncă extraordinară, cu o dăruire exemplară, Arsachi se va împărți, cu folos, între meseria de medic și parcurgerea ierarhiei unor înalte funcții. În calitate de efor al școalelor va sprijini mai

ales așezământul didactic Lazaro-Otetelișanu din Craiova, o instituție filantropică inițiată de bogatul negustor aromân Lazaru. Va sprijini chiar angajarea la Craiova a unei profesoare de limba franceză, madame Riga, după nume tot o aromâncă. Despre această perioadă fructuoasă pentru școala românească aflăm amănunte din bogata colecție de acte și documente cuprinse în revista “Arhivele Olteniei”, apărută între anii 1922-1943. La Paraipan, cum se numea moșia cumpărată de tatăl lui, la sud de “Drumul untului”, s-a retras ca un schivnic. Acolo și-a plâns multă vreme amarica durere sufletească, încercând să-și răscumpere păcatele prin acte filantropice. A ridicat

biserica despre care am amintit deja, în anul 1845, a înzestrat satul cu școala la 1870, îmbogățind totodată conacul familial (din cărămidă, zidit între 1840-1850) cu multe acareturi și cu parc fastuos, astăzi dispărute ori distruse.

Numele de familie al doctorului, de fapt un cognomen, nu vine ca dimi-nutiv al unui nume religios Arosenic, cum susțin nefondat unii istorici; mai degrabă provine de la un substantiv comun de origine turcească cu sensul de “câmp, teren agricol, loc închis” - “arsa”. Moșia din Paraipan avea 4506 ha pământ arabil, 3603 ha bălți, pădure de salcie și tufe, din care mai apoi 1430 ha au fost date clăcașilor, împroprietăriți în anul 1864. Doctorul Arsachi mai stăpânea întinse suprafețe de teren agricol în satele megieșe, în alte locuri din Țara Românească. Mai mult, dat fiind prestigiul său în rândul protipendadei (atenție, acest cuvânt e folosit neadecvat de mai bine de 100 de ani, protipendada cuprindea, cum se traduce din grecește, primii cinci înalți demnitari executivi ai guvernului), al negustorilor aromâni și greci, dar mai ales al clericilor greci ai mănăstirilor închinată din Țara Românească.

Prim-ministru fără cetățenie

Ca să reconstituim istoria familiei și dramei doctorului Arsachi să pătrundem în biserica cu hramul Sf. Pantelimon, din actuala comună giurgiuveană Vedea. Mai întâi, din inscripția de deasupra ușii de intrare, cu litere aurite, rezultă că “Apostolos Arsakis iatros, adică doctor, a zidit din temelie acest templu în anul 1845, spre pomenirea fiului său Gheorghe, răposat la Viena, la 24 ianuarie 1835”, deci cu 10 ani în urmă. În stânga pronaosului, un tablou alegoric al ctitorului, cu fiul său și o “studentă” din Viena. Arsachi-senior, cu jiletcă neagră, vestă albă, fundă neagră la gât și pantofi de lac. Gheorghe-fiul, la fel, în plus lanțul de la brâu sugerează un ceasornic de aur. Tânăra femeie poartă o rochie cu cordon, peste care a îmbrăcat o pelerină de culoare albastră. La gât - un colier de aur și o ... cruciuliță cu pietre prețioase, în ton cu cerceii cu pietre prețioase. Tinerii se privesc într-un cadru idilic, mai bine zis edenic, fiindcă erau morți de 10 ani; deasupra lor un arhangel cu aripile întinse protector. O inscripție în chirilică pare o legendă a istoriei lor nefericite: “Doi trandafiri au fost, și a trandafirilor viață au trăit”. Lângă fată, îngerul împăcării, pe cerul căruia e înscris cuvântul “Concordia”, notiune îndrăgită de masonii de la mijlocul veacului al XIX-lea, în gros plan protejând ctitorii, Maica Domnului.

Ce nu evocă pisană ori alte documente scrise sau picturale. Cu zece ani înainte de înălțarea bisericii, Gheorghe își trăia fericit anii de studenție la Viena. S-a îndrăgostit de o tânără evreică, și-au jurat reciproc credință, și au hotărât să se căsătorească. Gheorghe a cerut acceptul tatălui său, care l-a refuzat, ușor de ghicit de ce. Voind să rămână împreună pentru todeauna, cei doi logodnici au decis să se sinucidă. Afectat de cruda întâmplare, măcinat de remușcări, doctorul Arsachi a hotărât să reabiliteze memoria celor doi îndrăgostiți, mai ales că fata, pentru a rămâne alături de iubit, acceptase să se creștineze! De aceea apare în tabloul votiv purtând o cruciuliță cu pietre prețioase. Mai mult, chiar, în memoria fetei, dr. Arsachi, care n-a avut cetățenie română, deși a fost prim-ministru ai țării, nu și-a uitat plaiurile natale

(Grecia): a trimis 600000 drahme-aur statului grec, care au servit la construirea, la Atena, a celebrei școli de fete Arsakionul (1837), numele său fiind luat și de societatea de cultură, care a creat renumitele școli arsachiene.

Unionist român

Reintors la palpitanta viață publică, ultraconser-vatorul doctor, afectat de boierirea și îmbo-gățirea clanului său, n-a putut înțelege mișcarea pașoptistă, considerând-o un adevărat “cancer social, care se încuibase în mădularele” socie-tății, dar a fost un unionist fervent. Unionist ca toți marii intelectuali ori comer-cianți aromâni din Țara Românească, căci în acea vreme, H. I. Bulwer, lordul Clarendon și alte personaje diplomatice din București eviden-țiau faptul că un club unionist își avea sediul în casa aromânului Barbu Bellu, că la clubul din sala Slăti-nea-nu o figură deosebită făcea marele jurist aromân Costa-Foru, deși acesta, în calitate de director al Fforiei școalelor, nu trebuia să aibă opinii politice (Documente

Biserica “Radu Vodă”

privind unirea Principatelor Române, voi. VII, București, 1984). Deputat în prima adunare parlamentară unionistă și în celelalte legislații până la 1866, fostului efor ai școalelor și spitalelor civile i s-au încredințat departamente importante, la 19 iulie 1859 fiind numit ministru de externe. Deși beneficiase de arendarea moșilor mănăstirilor închinată, alături de aromânul Dimitrie Bolintineanu, ca și de Costa-Foru, prietenul său de familie, Apostol Arsachi a militat pentru secularizarea uriașelor averi care îndestulau un cler corupt din altă țară și numeroasa sa camarilă: arendași, cămătari, speculanți etc., mulți dintre ei aromâni.

Un alt eveniment tragic, asasinarea primului ministru Barbu Catargiu, la poalele Dealului Mitropoliei (8 iunie 1862), crimă neelucidată nici până azi, a contribuit la desemnarea sa, pentru o scurtă perioadă de timp (7-24 iunie 1862), ca prim ministru al României, răsplătă a bunelor servicii făcute de Arsachi și Costa-Foru, cei doi aromâni, care au trăit plenar ca români, pe lina curțile apusene (1861-1862) pentru recunoașterea Unirii. Aparținea deja unei alte lumi, politicianismul îl agasa, așa că s-a întors la moșia sa din Paraipan, unde și-a aflat sfârșitul, uitat de contemporani, la 16 iulie 1874, cu doi înaintea primului rector al Universității bucureștene Gheorghe Costa-Foru.

Biserica Sf. Pante-limon, a cărei uliță separă cătunele Mălu-reni de Paraipani, rezistă și azi, cu frumusețile sale interioare, aureolată de povestea shakespeariană a ctitorilor ei, neștiută de mulți oameni, chiar din Vedea, în tumultosul început de mileniu III. Neștiută de aromâni de astăzi din România, care ar trebui să poarte mai profunde senti-mente de afecțiune unor înaintași ai lor aromâni, care au zidit bisericile din Dudești-Ciopea (București), Goștinari-Bellu (Giurgiu), din Bechet, din Oravița, Craiova, Brașov, din Sudul Transilvaniei etc. Altădată, boieri ori negustori celebri, precum Ioan Hagî Moscu, baronul Dumba, Ștefan Bellu, Mihail din Craiova, Safta Castrișoia, mari negustori ai companiilor “grecești”, dar alcătuite din aromâni, din Brașov, Sibiu, Craiova, Râmnicu Vâlcea și câți alții.

Apropo însă de numele așezării giurgiuvene. Vedea este un pârâu, o cooperativă meșteșugărească, parcă o echipă de fotbal etc. Pe când Arsachi cel care a dat numele de odinioară al comunei, a fost o figură emblematică a istoriei României moderne, a cărei memorie merită eternizată în locurile unde și-a petrecut o parte a vieții ca stăpân.

Ion VULPE

Rotchild - nașul Armatei Roșii

Aparent, la începutul secolului al XX-lea între popoare domnea pacea. Dar numai aparent. În culise însă era de mult programat un măcel pe care lumea nu avea să-l uite repede.

Iluminații erau convinși că pentru a ajunge să instaleze un „guvern mondial” trebuie să provoace o stare de devastare barbară de care nici o națiune să nu aibă scăpare.

Trotzki

„Istoricii sunt toți de aceeași părere că motivul războiului a fost un conflict trivial între Austria și Iugoslavia. Asasinarea moștenitorului la tronul Austriei, al prințului Ferdinand și a soției sale Sofia, de către organizația secretă „mâna neagră”, la Sarajevo, a fost motivul începerii războiului. Evreul Gavril Princip, atentatorul, a executat ceea ce Albert Pike scrisese în programul său cu 40 de ani înainte. Mersul războiului este bine cunoscut, trebuie numai de remarcat

situația Rusiei. Deși avea cea mai mare armată pe atunci, era foarte slab pregătită pentru un război. În 1914, Anglia a promis Rusiei ajutor în cazul unui război. Ajutorul militar a fost precizat de Coroana engleză. La începutul războiului, Anglia a redus imediat ajutorul cu 10%. Probabil planul Iluminaților a fost să pună Rusia în primejdie. Cu cât războiul înainta, cu atât ajutorul devenea mai slab. În timp ce milioane de ruși cădeau pe câmpul de luptă, agenții lui Rotschild pregăteau terenul pentru revoluția pe care o plănuiau să o extindă și asupra Germaniei înfrânte. Revoluția a izbucnit în Rusia în 1917 și țarul a fost alungat. Un guvern provizoriu sub prințul Georgi Luwow nu a putut opri mersul revoluției. Trotzki împreună cu rebelii lui au părăsit New-York-ul pe vasul

Cristiania Fjord, cu 20 milioane dolari, pornind spre Rusia.

Vasul închiriat de bancherul Jacob Schiff a fost oprit de autoritățile canadiene pe 3 aprilie 1917 într-un port în Noua Scoție. Pentru un moment planul

Iluminaților părea că dă greș. Dar bancherul Schiff, prin influența sa, a făcut posibilă călătoria spre Europa a lui Trotzki. Acesta s-a oprit mai întâi în Elveția, unde s-a întâlnit cu Lenin, Stalin, Kaganowitsch și Litwinov, pentru a definitiva planul strategic. Interesant de menționat că mai toți agenții națiunilor aflate în conflict se întâlneau în Elveția. În 1815 după Congresul de la Viena i se acordase Elveției acest statut de neutralitate. Din întâmplare? Sau un locșor sigur în centrul Europei era pe placul celor ce trag sforile în umbră?

Din Elveția, drumul mai departe spre Rusia al agenților, al revoluționarilor cu bani și echipament a fost asigurat de Max Warburg, fratele evreului bancher Paul Warburg, șeful serviciului secret german sub regele Wilhelm. Acesta a procurat un vagon sigilat și convoiul a trecut prin Germania. Frații Warburg erau originari din Hamburg. Unul a devenit șeful băncii „Federal Reserve” în America, celălalt șeful Serviciului secret german.

În Rusia, Lenin a fost șeful activităților politice, iar Trotzki, șeful armatei. El a organizat Armata Roșie. Numele nu este întâmplător. Armata Roșie bolșevică sub conducerea lui Trotzki a fost unealta ucigătoare a lui Rotschild, emblema roșie a bancherilor internaționali.

Este un adevăr istoric recunoscut că majoritatea revoluționarilor lui Lenin au fost evrei. „Times” scria în anul 1929, pe 29 martie, că fenomenul interesant în revoluția bolșevică este procentul mare de elemente străine și nu rusești. Din cei 30 comisari ce au avut rol conducător, trei sferturi au fost evrei. Generalul rus A. Nechvolodov scria că Jacob Schiff a dat în continuare 12 milioane dolari acestor

revoluționari. Serviciul secret francez dă la iveală pe toți bancherii care au finanțat revoluția roșie: Felix Warburg, Otto Kohn, Mortimer Schiff, Jerome Hananer, Max Breitung din America și Max Warburg, Olaf Aschburg, Jivtovski din Europa.

În același timp Bakhmetiev, ambasadorul rus din America, dă la iveală transportul aurului rusesc între 1918 și 1922 din Rusia spre New-York. Datorită agentului Max Warburg și Germania a transferat bani revoluționarilor bolșevici. Până în 1918 au fost transferate 40.580.997 mărci iar după luarea puterii de către Lenin, trezoreria germană a dat 15 milioane mărci bolșevicilor. Masacrul sângeros al milioanele de ruși și înrobirea multor milioane de oameni sub comunism i-a lăsat indiferenți pe bancherii internaționali în acțiunea lor spre hegemonia lumii.

Constantin IONCELESCU

Lenin

În familie

Kaganowitsch

Stalin

KGB-UL RESTRUCTURAT

Noul serviciu rusesc de informații, Direcția a IV-a, organizație succesoare a KGB-ului, este responsabilă pentru spionajul purtat împotriva Germaniei. În colimatorul acestui serviciu intră, însă, și Austria, precum și fostele membre ale pactului de la Varșovia. Interesele lor sunt, însă, acum altele.

Ștefan cel Mare

Chiar și agenții care se ocupau în trecut de spionajul militar și-au îndreptat acum atenția asupra problemelor cu caracter economic. Cele mai mari eforturi le depun în culegerea informațiilor din domeniul biotehnologiei și electronicii. Nici industria chimică nu a fost uitată, spionii dând târcoale fabricilor de medicamente la fel cum făceau în trecut în cazul celor de armament.

CEI DE IERI CA ȘI CEI DE AZI

În afara informațiilor furnizate de iscoade (informatori) se obțineau date importante din anchetarea unor persoane („limbi”) prinse de la dușmani, prin cercetarea curierilor (emisarilor) aparținând altor țări, din interceptarea mesajelor (scrisorilor) acestora din perchezițiile efectuate de multe ori discret alteori deschis asupra unor suspecți sau chiar asupra solilor și altor categorii de persoane oficiale sau neoficiale.

De altfel, acest mijloc al prinderii unor oșteni străini, a luării de prizonieri și anchetării lor era un procedeu larg uzitat, de către toate statele.

Așa spre exemplu cu ocazia unei incursiuni efectuate în 1461 la frontierele Ungariei, turcii au luat 28 de prizonieri. Aceștia sunt transferați la Sтамbul unde se cunoaște că au fost masacrați fără milă. Din informațiile existente (Franz Babinger — lucrarea citată) reiese că Mohamet a încercat să obțină înainte de uciderea șefului acestora Mihail Szilagy, la trei zile după executarea celorlalți, informații despre situația de la Belgrad și din Ungaria.

În „Letopisețul Țării Moldovei”, despre lupta de la Baia din 1467 se arată următoarele: *Având Ștefan știre și prinzând limbă după o zi fiind beți și nepregătiți de război, i-a lovit Ștefan cu oastea în revărsatul zorilor...* Din text se poate observa că

Ștefan deținea (unele) informații („știre”) despre unguri, care au fost completate („...prinzând limbă...”.) cu probleme rezultate din cercetare. În textul citat în continuare, sunt chiar menționate aspectele rezultate din primele informații și din cercetare: „fiind beți și nepregătiți de război...”

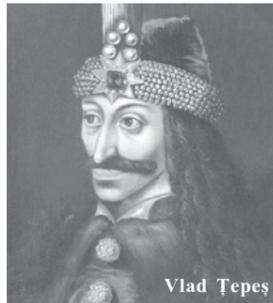

Și în Muntenia, îndeosebi în timpul lui Vlad Țepeș, se proceda asemănător. Așa spre exemplu din documente de epocă rezultă că Vlad Țepeș dispunea măsuri de verificare a informațiilor iar în situații cu totul deosebite se implica personal în adâncirea și verificarea anumitor aspecte. În acest sens se cunoaște că înainte de a declanșa atacul de noapte din iunie 1462 împotriva taberei sultanului, domnitorul muntean, ce cunoștea limba și obiceiurile turcilor, a pătruns deghizat în tabăra lor ca iscoadă, și „umblând prin ea a iscodit cum este tabăra” urmărind să stabilească și cum este organizată și apărata și în special unde este situat cortul sultanului.

În pofida aparențelor, a nivelului de evoluție, a mijloacelor specifice de exprimare ar fi hazardat și riscant să se aprecieze că în etapa respectivă modul de acțiune ar fi rudimentar, primitiv.

Lupta structurilor informative are loc pe o plajă largă presupunând și implicând abilitate, inteligență, rafinament. Lansarea de informații false, din joc poate deveni un pericol real; întinderea de curse simple, dar eficiente, poate schimba un domn dar și o opțiune, a celui nou, ce poate presupune modificări fundamentale cum ar fi de exemplu schimbarea alianțelor.

Inocularea și amplificarea sentimentului de teamă, lansarea zvonurilor etc. ce devine un sistem organizat, care își demonstrează adesea eficiența pot fi traduse printr-un singur cuvânt: „diversiune”.

Vlad Țepeș

SECURITATEA LA VIENA

Au se poate spune că persoana care a stabilit ca Viena să poarte, într-o anumită perioadă, numele de cod „Viișoara”, așa cum reiese din jurnalul de serviciu al

Securității, nu cunoștea peisajul din jurul capitalei Austriei, caracterizat, între altele, de existența a numeroase vii.

Chiar din perioada la care se referă documentele amintite, s-a trecut la reorganizarea rezidenței din Viena. condusă, la începutul anilor '60, de colonelul Samy Munteanu, care era acreditat în Austria sub acoperirea de consilier al Ambasadei României.

Este de remarcat că în cadrul acestui interval de timp, existau încă forme de colaborare cu serviciile de informații din celelalte state socialiste, în noiembrie 1958, generalul-maior Alexandru Nicolșchi, la vremea aceea secretar general în Ministerul de Interne, se afla în corespondență cu omologul său de la Budapesta, Galambos Jozsef, în legătură cu „acțiunea lucrată de noi în comun cu dumneavoastră”, în care erau implicați un agent „Szoke” și un anume Aurel Abrany din Viena.

Destul de curând au apărut însă o serie de probleme, a căror existență este de constatat și în perioadele următoare, legate de scurgerea de informații, cauzată de defectarea unor cadre. Astfel, doi ofițeri aflați la post în Germania Occidentală, Constantin Horobeț și Ștefan Ciuciulin, care au defectat, ar fi divulgat, în cursul anchetei, la care au fost supuși până în 1959, numele și gradele unor ofițeri care acționau în unele state occidentale, între care și Austria.

Au existat și reușite, mai ales în ceea ce privește penetrarea mediilor politice. În 1963 DIE a reușit să plaseze în străinătate un cetățean din Brașov, rudă cu un înalt demnitar din Austria, de la care acesta va primi o serie de informații interesante, unele cu referire la activitatea lui Ion Mihai Pacepa în Germania Occidentală.

Perioada de după 1965 a fost ani deosebit de tulbure, în Ambasada României din capitala Austriei producându-se numeroase conflicte și suspiciuni, survenite între personalul civil și ofițerii deplin conspirați.

Uneori, calitățile profesionale sau profilul moral al ofițerilor angajați la rezidența din Viena lăsau de dorit, începând din toamna anului 1971, s-au luat o serie de măsuri prin care au fost îndepărtați din DIE unii ofițeri acuzați de imoralitate și „falsificări de deconturi”.

Alexandru POPESCU

Ion Mihai Pacepa

Vasile Mesolonghitul

(1889-1953)

Originar din Salonic, bunicul lui fiind Vlahul Vasile Zurca. După asediul și distrugerea orașului Mesolonghi de către armata turcă (1826), unde sute și mii de Vlahi din Aspropotam, Pind și Macedonia au luat parte la lupte, doar câțiva dintre Vlahi au reușit să scape, printre care și câțiva membri ai familiei Zurca. Mesolonghitul (Zurca) a fost dintre căpeteniile combatanților pentru eliberare, care întorși la Salonic au luat numele de MESOLONGHI, adică refugiați din Mesolonghi.

Unul dintr-aceștia, Vasile Zurca a luat parte și la Revoluția din 1878, la Prespa, Pisoderi și Castoria. Vasile Mesolonghitul a studiat la Facultatea de drept din Atena și a luat parte la lupta pentru Eliberarea Macedoniei, ce începuse deja. După eliberare, fiind încă tânăr, s-a angajat ca redactor șef la noul jurnal MAKEDONIA.

A scris și multe caiete istorice și informații referitoare la vechiul oraș, Salonic.

Ianni A. PPATHANASIU

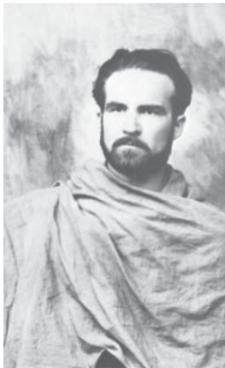
A fost odată...

De ce cred în biruința mișcării legionare

... Cred în libertate, în personalitate și în dragoste. De aceea cred în biruința mișcării legionare...

„Poate neamul românesc să-și sfârșească viața... surpat de mizerie și sifilis, cotropit de evrei și sfârțecat de streini...?”

...revoluția legionară are drept țintă supremă: mântuirea neamului..., cum a spus Căpitanul.

Mircea ELIADE

Buna Vestire, anul I, nr. 244, vineri 17 decembrie 1937

Colonizarea în Cadrilater

DOBROGEA NOUĂ

„Colonizarea în Cadrilater” s-a făcut în baza Legii pentru organizarea Dobrogei Noi de la 1 aprilie 1914, care delimita formele de proprietate funciară existente. Lege care n-a fost aplicată datorită izbucnirii primului război mondial. După război, punerea în vigoare a acestei legi s-a realizat prin promulgarea Legii modificatoare din 22 aprilie 1924. Articolul 117 al acestei legi, care de fapt completa pe cea din 1914, stabilea că posesorii terenurilor “mirie” devin proprietari deplin

pe aceste pământuri, fie abandonând statului o treime din pământul aflat în posesie fie plătind statului o răscumpărare; articolul 129 se referea în mod direct asupra colonizării: “Pe pământurile astăzi proprietatea Statului cum și pe cele intrate în patrimoniul său prin legea de față sau prin expropriere, statul poate face colonizări și înstrăinări în loturi mici prin Casa Centrală a împroprietăririi (devenită în 1930 O.N.A.C., adică Oficiul Național al Colonizării, instituție creată prin a treia lege zisă de completare din 17 iulie 1930, care s-a adăugat celor din 1914 și 1924, n.n.), în baza unui jurnal al Consiliului de Miniștri.” În urma referatului prezentat de Alexandru Constantinescu, Consiliul de miniștri a adoptat Jurnalul cu Nr. 1698 din 13 iunie 1925. Potrivit acestui jurnal (care aproba de fapt sus-numitul referat), colonizările din Cadrilater trebuiau să se facă pe terenul domenal al statului (preluarea treimelor fiind abia în faza de început) existent la acea dată, respectiv 28.324 ha aflate în Durostor și 12.780 ha în județul Caliacra; cu un total de 41.104 ha în ambele județe. Din aceste motive s-a stabilit, prin același jurnal ca deocamdată să fie colonizate 1500 de familii din vechiul regat și 1500 de familii de macedoneni emigranți, în baza unor tabele sau tablouri întocmite de delegații coloniștilor. Coloniștii urmau să primească câte un lot de 15 ha pentru cei care se vor așeza în apropierea graniței cu Bulgaria și 10 ha pentru cei ce se vor așeza în interiorul județelor. Deși coloniștii aromâni ceruseră, prin Comitetul de inițiativă al aromânilor din București, acordarea de credite pe termen lung pentru construirea locuințelor și înghebară gospodăriilor, transportul gratuit pe mare și pe uscat (C.F.R.), intervenția guvernului României pe lângă guvernul grec pentru răscumpărarea averilor imobiliare părăsite, jurnalul nu pomenea nimic de aceste doleanțe. Cu alte cuvinte coloniștii trebuiau să se descurce singuri. Familiile aprobate de aromâni urmau să sosească treptat, pentru a ușura acțiunea de repatriere și împroprietărire. Nu s-a întâmplat așa, însă. Biroul de colonizare de la București din cadrul Casei Centrale a împroprietăririi avertizase pe reprezentanții comitetului că terenurile, pe care urma să se facă colonizarea, nu puteau rămâne nearendate și că, coloniștii, dacă vor să dobândească loturi, trebuie să vină până în 15 martie 1926. Răspândindu-se zvonul, coloniștii și-au lichidat avuțiile (mai bine zis conturile pentru că de vândut și-au vândut doar vitele, la un preț mai mic decât cel obișnuit, bunurile imobiliare – casele și pământul – n-au putut să le valorifice) și s-au grăbit să plece pentru a nu pierde loturile.

Comitetul de inițiativă, format la data de 3 ianuarie 1925, la București, a cuprins următorii membri: C. Noe, V. Muși, Dumitru Babus, P. Marcu, Stere Hagigogu. N. Balamaci, T. Hagigogu și Dionisie Dumitru. Cei care s-au implicat însă în mod direct, coordonând colonizarea aromânilor au fost: Constantin Noe, Vasile Muși și Gheorghe Celea (ultimul a coordonat mișcarea de emigrare a aromânilor din Grecia).

Nicolae CUȘA

Aromânii sunt români cu vocația universalității

Nichita Stănescu

COLȚUL
POEZIEI
AROMÂNE

ALEXANDRU

Ti mutresc tu sârmâniță –
Diznirdat tu mușuteață.
Hini soea să-ț tixescă
Sânătati, ș-ambîreață!...

Muma s-papu, di harau
Nu și-ncap tu chealea lor,
Că s-avdapsi fara noastă
Cu un soari di ficior!

La pitedz, nunlu aleapsi
Alexandru – numa ta...
Ș-dzâsi-ahăt: ti-armânami,
Bană, steaua lui ți da!

Mini, suflit di părinti,
Alexandre, tora ț-or:
Lână albă a ta bană
S-cu nipoțl'i, s-ieși în cor!

SÂRMÂNIȚA

Sârmânița ți-ț leagână hislu,
Fu al papu, al tati, ș-a meu.
Sârmânița ți-ț leagînă bana,
Alexandre-i tora, a tau...

Sârmânița aistă, armânîl'i
U-avură cubair pit eti.
Dânăsită, pi iu-ți-alăgară –
Tu suflitu-a lor, ș-tu năeti!

Brață di dadă ș-di mumâ
U pimsiră, an după an, –
S-acrescă ti fara dârută,
Nădia di nuntru, aslan!

Vasile TODI

Voievozi, domnitori și oameni politici de origine vlahă

Un cărturar de anvergură europeană a fost Șerban Cantacuzino, mare susținător al ortodoxiei și everghet, domnitor al Țării Românești între 1675-1688. La curtea lui Șerban Cantacuzino s-au adăpostit mulți vlădici și ierarhi ortodocși din Orient și Balcani. A înființat la București cea dintâi școală românească, a ctitorit mănăstirea Cotroceni, a tipărit numeroase cărți bisericești, inclusiv Biblia de la București (1688). A introdus cultura porumbului în țară și un sistem de măsuri și greutate, în privința Bibliiei de la București, care a fost editată de el, în două rânduri, la traducerea ei a lucrat și spătarul Nicolae Milescu, vestit călător și diplomat, el însuși de origine vlahă (aromână). Un alt Șerban Cantacuzino, vornic, fiul lui Drăghici și al Păunei, a fost principalul sfetnic al domnitorului Constantin Brâncoveanu și, până la moartea sa, în 1712, a ținut cu strășnicie echilibrul puterii, domolându-i pe Cantacuzini. A fost un evlavios. A ctitorit biserica din Mihăieștii de Jos (Olt) și a reclădit biserica din Măgureni, mănăstirea din Lespezi (ambele în jud. Prahova) Cozia (Vâlcea) și Comana (Vlașca) unde a fost înmormântat... Un alt domnitor al Țării Românești din această familie a fost Ștefan Cantacuzino, între 1714 - 1716, dar care nu a reușit să se afirme nici în plan administrativ, nici cultural, deși era fiul învățatului stolnic Constantin Cantacuzino. Cum Cantacuzinii ocupă multe pagini în enciclopedia, vom numi aici doar pe cronicarul muntean Mihail Cantacuzino (n. 1723), autorul cărții „Istoria politică și geografică a Țării Românești”, cuprinzând evenimentele de la 1215 la 1774, tradusă în greaca timpului de el, în 1776, și tipărită la Viena, fără indicația autorului, în 1806, de frații aromâni Tunusli. Textul tipărit de frații Tunusli a fost tradus în românește în 1809, dar a văzut lumina tiparului abia în 1863, sub grija lui G. Sion. Același N. Cantacuzino a scris și „Genealoghia Cantacuzinilor”, cu date între anii 80 – 1787. Vistier, mare ban al Craiovei etc., M. Cantacuzino a plecat în Rusia, prin 1776, unde a devenit general...

Dr. ec. Justin TAMBOZZI

SPORESC OMĂTURILE NOI

„Ah, voi săni, săni!”

Jubito, ninge până hăt!
Și-am să oțez cu mult mai des,
Fiindcă tumbel-n omăt
De unul singur n-au succes.

Tu nicidecât nu te prelingi
Pe-o indulgență: să mă vezi;
Și-am procurat niște sevingi:
Să-mi faci injecții cu zăpezi.

Valbează fulgii, colitlu,
Și-mi cer măcar un zurgălău.
Dar nici-un clunchet nu mai știu
De când lipsește râsul tău.

Pogoară fulgii, berechet,
Ca-ntr-un spectacol iscusit,
Că-mi vine să îi fac pachet:
Par avion să îi trimit.

Îmi ninge-n plin, ca un puboi,
Cândoarea albă-mi crește-n prag
Sporesc omăturile noi
Și totuși nu mă mai atrag.

Vezi, nici zăpada n-are sens
Din zbucium dacă nu mă smulgi,
Oricât de proaspăt și intens
Lucrează fabrica de fulgi.

Gheorghe AZAP